

Goddelijke onverschilligheid – Meester Djwhal Khul

Deze tekst is een uitgeschreven audio-opname
die plaats vond op 2 december 2020.

Inleiding

Meester Djwhal Khul heeft het in zijn boek rond Discipelschap heel vaak over 'Goddelijke onverschilligheid'.

Goddelijke onverschilligheid, wat is dat dan eigenlijk?

Het woord 'onverschilligheid' klinkt natuurlijk zeer persoonlijk, en niet zo hartelijk.

Niet zo liefdedragend.

Maar, uiteindelijk staat er: Goddelijke onverschilligheid.

Dus een Goddelijke onverschilligheid, wat zou dat kunnen zijn?

Het gaat eigenlijk over die Goddelijke onbewogenheid tegenover de drie werelden. Hetgeen dat vergaat. Terwijl Goddelijkheid hetgeen is dat blijft bestaan.

Dus we gaan op zoek naar de plaats van waaruit we kunnen blijven bestaan, van waaruit we een continuïteit van bestaan ervaren.

En van daaruit kunnen we eigenlijk Goddelijk onverschillig zijn.

Dat wil zeggen, dat we van daaruit de dingen kunnen zien voor wat ze zijn.

Werkelijk kunnen zien dat het voorbijgaande zaken zijn, waar tegenover we ons onverschillig kunnen gedragen.

En 'Goddelijk' betekent natuurlijk *vanuit* het Goddelijke, dus vanuit uw liefdesaard, vanuit uw lichtaard, vanuit uw krachtaard.

Dus het betekent een lichtgevende, liefdevolle, krachtdragende onverschilligheid.

Het betekent dat je in een houding komt te staan in het leven,

dat je je eigen Goddelijkheid ervaart, je eigen Goddelijkheid kent,

dat je daar op één of andere manier een voeling mee hebt,

en dat je net daardoor, door die voeling, eigenlijk in het vertrouwen komt vanzelf,

- door die kracht van vertrouwen -

dat je in dat vertrouwen gaat staan,

dat je dat vertrouwen voelt.

Dat is die Kracht.

Dat je die liefde voelt, de betrokkenheid - dat is de Liefde natuurlijk -

en dat je een helder inzicht krijgt tegenover situaties,

waardoor je uiteindelijk kunt Goddelijk onverschillig blijven.

Je kunt ze zien voor wat ze zijn, waardoor je er niet moet gaan instaan.

In de wereld, maar niet *van* de wereld.

Je gaat *in* de wereld staan.

In de drie werelden van de persoonlijkheid ga je staan.

Maar, tegelijk ben je bewust dat je ook daar voorbij bent.

Je voelt echt dat je kunt *gadeslaan* wat er eigenlijk in het leven gebeurt.

En ik zeg bewust 'in *het* leven' en niet 'uw leven'.

Want: als ik zeg 'uw' leven, dan krijg je heel snel het gevoel dat je dus persoonlijk verantwoordelijk bent voor alles wat er gebeurt rond u, en wat dat lichaam waarmee je in dit leven staat, waar dat lichaam mee in aanraking komt.

Waar dat lichaam mee in aanraking komt, is uiteindelijk bepaald door oorzaak en gevolg.

Alles wat we meemaken is uiteindelijk voorbestemd.

Niet in de zin dat het allemaal haarfijn in het Plan ligt, en dat je niet anders kunt.

Nee, het is voorbestemd omdat je de oorzaken van wat je nu meemaakt, vroeger hebt gezaaid. Dus we maaien wat we zaaien.

Op die manier maaien we dharma.

Maaien we dharma betekent:

we oogsten bepaalde zegeningen,

we oogsten bepaalde comforten - maar dat is niet het juiste woord -

we oogsten bepaalde gemoedelijkheid op het Pad,

bepaalde zegeningen, bepaalde opportuniteiten.

Opportuniteiten die naar u toekomen, kansen die naar u toekomen, en in andere situaties lijken we ergens al voor een bepaalde tijd zonder veel mogelijkheden op het Pad te staan.

Er wordt ons weinig aangereikt.

Er lijkt weinig te gebeuren.

Er lijkt weinig mogelijk.

En toch is het zo dat de ziel zich *altijd* kan uitdrukken.

Dat is heel belangrijk.

Dat we niet denken dat de omstandigheden bedoeld zijn, of in zich dragen, dat onze ziel zich niet langer kan uitdrukken.

Dat is nooit het geval. Dat is *nooit* het geval.

Maar wat dat wel kan zijn, is dat we door het te persoonlijk te benaderen, dat we eigenlijk ergens ontmoedigd geraken, dat we ergens het gevoel krijgen: zie maar, hier kan ik mijn ziel onmogelijk kwijt in deze context of deze omstandigheden.

Het betekent gewoon: sommige omstandigheden zullen zwaar zijn om te dragen, moeilijk zijn om te dragen, omdat ze noodzakelijke karmische ervaringen zijn, zaken die zich nog aan het uitwerken zijn.

Maar dat betekent niet dat je daardoor onmiddellijk *persoonlijk* mee in die zaken moet gaan staan.

Dat je bijvoorbeeld in een bepaalde confrontatie staat met mensen,

of dat je in een bepaalde moeilijke situatie staat in uw omgeving,

materieel of emotioneel en, dat je ondanks het feit dat die situatie zich voordoet,

en dat je in de persoon zeker het gevoel zou hebben: dit is heel moeilijk om te dragen, of dit verhindert mij in heel veel aspecten om gelukkig te zijn.

Toch zal die Godelijke onverschilligheid zeggen: nee, kijk even goed, je neemt de positie in van de ziel en je kunt dus waarnemer zijn.

Je kunt je dus *zelf* over de situatie laten dragen door in uw ziel te blijven.

De situatie is er, uw persoon maakt die mee.

Uw persoon staat daar in.

Uw persoon heeft de discussies of de gesprekken met de mensen die nodig zijn.

Maar tegelijk is er een waarnemend bewustzijn dat ziet, dat een diep vertrouwen heeft, dat een vertrouwen voelt: dit is gewoon noodzakelijk.
Dit is niet een belasting die mijn geluk hypothekeert.
Dit is een noodzakelijkheid. Dat is iets anders.

Als iets *noodzakelijk* wordt, als we voelen dat iets noodzakelijk wordt, dan gaan we heel snel beginnen kijken, hoe we, ondanks de noodzakelijkheid, nog van alles kunnen doen. Als we niet de noodzakelijkheid ervan inzien, dan krijgen we vaak het gevoel dat het naar ons toegeworpen wordt als een straf bijna.
Dat we zeggen: ja zie maar, ik heb minder geluk dan andere mensen.
Of ik krijg een grotere belasting dan andere mensen.
Ik heb meer lasten te dragen.

Als je de *noodzakelijkheid* kunt aannemen, als je weet: alles wat mij overkomt is uiteindelijk het gevolg van vroegere oorzaken die je zelf in gang hebt gezet - dus er is niks *belastend* aan, niks *straffend* aan - er is alleen maar een noodzakelijkheid aan om tot inzicht te komen.
Een noodzakelijkheid omdat je het gepland hebt, en doordat je het kunt maaien deze keer, kun je er ook van leren, of dat je nog in gelijkaardige situaties ooit wil gaan staan.
Dus de noodzakelijkheid geeft eigenlijk het perspectief op:

Wat kan ik als alternatief ook in deze tijd betekenen?

Dus als er geen noodzakelijkheid gevoeld wordt, als men gewoon het gevoel heeft: het is gewoon pech als het ware. Dit is gewoon kommer en kwel die naar ons toekomt, en we hebben gewoon geen geluk in ons leven.
Ja, in zulke houding tegenover de situatie merk je heel snel dat de creativiteit om uw ziel te blijven uitdrukken, de creativiteit om geluk te ervaren, en ook de afstand die nodig is om geluk te ervaren, die verdwijnt daardoor.

Daarentegen, voel je, dat je echt in het besef begint te komen van: er is een waarnemend leven dat ziet wat die persoon allemaal doormaakt, en die persoon maakt alles door wat hij zelf in gang gebracht heeft.
Dus: al het goede, of al het aangename en al het onaangename.
Maar uiteindelijk is er die waarnemer, die hogere positie die gewoon zegt: kijk, die is dat aan 't meemaken, en die is dat aan 't meemaken, en morgen is die dat aan 't meemaken. Die komt vanzelf, die ziet eigenlijk op de duur: je moet niets doen in het leven.
Karma doet het voor ons.
Karma: de wet van oorzaak en gevolg.

Opnieuw: het woord 'karma' is niet iets goed of slecht.
Het betekent gewoon: oorzaak en gevolg.
Dus: uw leven stroomt gewoon door.
Uw leven is één aaneenschakeling van uitwerkingen en als je dat al weet, dan voel je al: er is een veel minder grote noodzakelijkheid of een veel minder grote verantwoordelijkheid, in mijn persoon, om het leven voortdurend te sturen.
Het zal toch allemaal naar u toekomen, zoals het bestemd is, zoals we het zelf hebben gepland.
Je kunt *wel* in het heden voortdurend bezig zijn met de toekomst.
Dat is weer een ander perspectief.

Maar met wat nu uit het verleden naar u toekomt, wat naar u *toekomt*, dat is per definitie het karma zelf.

Dus dat laat je gewoon gebeuren in zijn aangename en onaangename zaken.

Je kunt wel bezig zijn, *vandaag*, met de toekomst natuurlijk, met wat je nu zaait.

Dat zal ook het maaien zijn van de toekomst.

Maar wat er nu naar u toekomt, komt uit het verleden.

Het verleden praat *nu* tegen u.

En: als je dat weet, dat dat het verleden is, dat dat eigenlijk een noodzakelijkheid is die gebeurt, dan kun je daar al een afstand van krijgen.

Dan zie je gewoon: ik ervaar dit in dit leven.

Ik ervaar dit vandaag. Die situatie, die scheiding, die samenkomst, die beproeving, die vreugde. Eender wat.

Je ziet: dat wordt ervaren door die persoon.

En tegelijk zie je: het is een uitwerking.

Het is een uitwerking die gebeurt.

Dus: ik kan mij ook tijdens die uitwerking nog altijd bezig houden met de creativiteit van mijn ziel.

Kijken: maar wat ga ik, terwijl die uitwerking, die noodzakelijk bezig is, terwijl ik misschien midden in een financiële crisis sta, wat kan ik ondertussen doen, vanuit mijn ziel.

Want je weet: daar moet ik toch door, door die fase.

Ondertussen kun je kiezen om in die financiële crisis u in al uw emoties te verliezen, al uw gehechtheden te botvieren, en allerlei strategieën te gaan uitwerken tegen mensen misschien. Of je kunt zeggen: ok, de noodzakelijkheid is daar.

Maar in mijn Goddelijke onverschilligheid blijf ik eigenlijk Licht, Liefde en Kracht openbaren. Ik ga daar niet van afwijken.

Dus hoe kan ik in deze situatie met het Licht bezig zijn?

Met de Kracht bezig zijn?

En met de Liefde bezig zijn?

En dan ga je zien dat eigenlijk de situatie toch vooruit gaat.

Want het is een noodzakelijke karma. Dus het gebeurt gewoon.

En ondertussen, door met het Licht, de Liefde en de Kracht bezig te zijn, ben je de meest heilzame situatie aan het planten, *in* dit karmisch punt, dat uiteindelijk ook later er dus anders zal uitzien.

Gaan we daarentegen in de persoonlijkheid staan, en alles in de persoonlijkheid gaan beoordelen, gaan beklagen, gaan reageren, dan creëer je ook een voortzetting van dat karma eigenlijk.

Dus dan krijg je ook het gevoel op de duur dat het lang duurt. Dat het blijft aanslepen.

Nee, het gaat er echt over om uw ware positie te gaan innemen, uw liefdevolle lichtgevende kracht, lichtgevende positie.

En dat je van daaruit begint te voelen: als ik van hieruit leef, schept er zich een wereld van opportuniteiten. Altijd. Het Hogere Zelf is opportuniteit.

Dus: er is altijd mogelijkheid om uw ziel uit te drukken.

Het is *nooit* zo dat de omstandigheden er zullen voor zorgen, per definitie, dat uw ziel zich niet kan uitdrukken.

Uw ziel zal zich per definitie *altijd* kunnen uitdrukken.

Het is onze *oriëntatie* die bepaalt of we dat perspectief kunnen behouden, dan wel dat we in een perspectief komen waarin we eigenlijk ons verdrinken bijna in de drie werelden.

Maar nee, meer en meer zien we, stap voor stap, die Goddelijke onverschilligheid is iets aantrekkelijks, is niet iets onbetrokken.

Er zit Liefde in onverschilligheid.

Het is een intelligentie van de zaken doorzien en een Liefde voor de evolutie.

En dus gewoon zien: die evolutie is belangrijk.

Die evolutie is noodzakelijk.

Dus ik kan het ook liefhebben.

Ik kan het proces van karma liefhebben.

Ik zie dat er van alles aan het gebeuren is, dankzij deze situatie.

En, als ik in de onbewogenheid rustig kan blijven, dan zie ik dat er werkelijk een heilzaam perspectief in die situatie zit, vanuit *dat* standpunt.

Als ik in het standpunt ga staan van het lijden, dan is het heel moeilijk natuurlijk om iets anders dan het lijden zelf te zien.

Het lijden is er in de persoon, maar ook uw Goddelijke zelf is daar, vergeet dat niet.

Je bent altijd in de aanwezigheid van uw Goddelijke zelf ook.

Op de duur zie je dan: die twee kunnen tegelijk aanwezig zijn.

En je kunt dus op de duur ook meer en meer de gewoonten van ons denken en ons voelen gaan transcenderen om meer en meer te gaan kijken.

Ik word waarnemer van al dat.

Ik word gewoon een stille waarnemer, en ik ga me steeds minder mengen als het ware in dat verhaal.

De dingen die moeten gebeuren *zullen* gebeuren.

De dingen die naar u toe moeten komen, die jij moet beslissen, die zullen wel naar u toe komen.

Maar dat hoeft niet door u daar in te wentelen, door daar alle energie in te steken.

De dingen komen naar u toe als je in je ziel gaat staan.

De *oplossingen* komen trouwens *ook* naar u toe als je in je ziel gaat staan.

Het is in de ziel dat we ons ook met de Meesters verbinden, met het hart van de Planeet verbinden. Vanzelf, en dus ook dieper in bewustzijn, of in grotere bewustheid, gebeurt dat ook.

Maar door die verbinding met de ziel, begin je opportuniteiten aan te trekken.

De ziel is een meester-strateeg in het ontwikkelen van opportuniteiten om de ziel te kunnen blijven uitdrukken.

Dus: geen enkele omstandigheid van de drie werelden heeft het vermogen om uw ziel uiteindelijk te fnuiken. Dat gaat niet.

Als we daar overtuigd in zijn, dan is dat omdat we in de persoonlijkheid, op dat moment, in de emotionele of mentale begrenzingsen gaan staan van die overtuigingen.

Maar dat zijn enkel overtuigingen. Dat zijn geen waarheden.

Dus in die Goddelijke onverschilligheid kom je in contact met grotere waarheden, met diepere werkelijkheden.

En Djwhal Khul had hier een heel mooie zaadgedachte geschreven zag ik:

'Hef uw ogen op. Zie niet naar de grond.'

En dat is het enige wat hij zegt.

'Hef uw ogen op, zie niet naar de grond.'

Wat we zonet besproken hebben, dat is voor mij wat ik uit die zin haal. Dat je voelt: het gaat erover om altijd de blik op de groei en op de opportuniteit te richten.

Niet op de begrenzing. De begrenzing is niet reëel.

De begrenzing is een reactie op wat we zien. Is een reactie op een noodzakelijke omstandigheid. Maar het is een *noodzakelijke* omstandigheid.

En als je dat al weet, dat het gewoon noodzakelijk is dat die omstandigheid er is, dan kun je eigenlijk al naar het volgende gaan kijken.

Dan kun je zeggen: die situatie *is* er. Ik hoef er mij dus al niet meer tegen te verzetten.

Ze is noodzakelijk, anders zou ze er niet zijn.

Maar door de noodzakelijkheid, richt je eigenlijk je blik op de opportuniteit, richt je je blik naar boven. Niet naar de grond, niet naar de tippen van uw tenen.

Maar je kijkt met een opgeslagen blik (dat is trouwens ook wat Boogschutter ons brengt) een blik op de toekomst, een blik op de verte, dus een blik op opportuniteit, op het doel dat kan bereikt worden.

Dus je gaat zien: ondanks die moeilijke omstandigheid - die uiteindelijk *noodzakelijk* is, anders zou ze er niet zijn - wat kan ik daar eigenlijk aan deugd, wat kan ik daar aan zielsexpressie in verwezenlijken.

En dat is de bedoeling. Dat we op de duur daardoor zo behendig worden, zo vertrouwensvol worden, dat er altijd een mogelijkheid is voor de ziel, altijd.

Dat de ziel er altijd is. Dus dat die ook altijd kan uitgedrukt worden.

Dat het niet zo is dat de 3 werelden bepalen wat met de ziel kan gebeuren.

Maar dat de ziel bepaalt wat we uiteindelijk maken van die drie werelden.

Die verhouding moeten we steeds meer cultiveren, stap voor stap. Het is een weg.

Maar: 't is wel een weg van steeds grotere vrijheid.

Steeds grotere behendigheid om met het leven mee te kunnen gaan, zonder het leven als een begrenzing te zien.

Maar juist te zien dat, bij de minste ervaring van begrenzing, op de duur de reflex zou kunnen ontstaan: 'ik ga kijken welke opportuniteit hierin zit'.

Want in opportuniteit zit grenzeloosheid.

In begrenzing zit een gebrek aan kansen als het ware, gebrek aan ruimte, een gebrek aan vrijheidsbeleving, aan zielsexpressie'.

Nee, de ziel gaat zeggen: wacht eens even.

Deze noodzakelijke, *schijnbare* begrenzing - of althans zo geconnoteerd vanuit die begrenzing - wat *kan* er allemaal eigenlijk.

En de ziel heeft niet veel nodig, niet veel *ruimte* nodig of veel rugwind nodig in de drie werelden om zich uit te drukken.

De ziel heeft de drie werelden op zich niet als *voorwaarde* nodig om zich uit te drukken.

De ziel is de ziel. De ziel kan zich in het zielengebied helemaal uitdrukken, zelfs zonder zich met de drie werelden eigenlijk te vermengen.

Maar dus, *ondanks* een bepaalde situatie, is de ziel altijd in staat om tot een expressie van zichzelf te blijven komen.

Het is alsof er een achtergrondmuziek is van klassieke muziek, een soundtrack als het ware op uw leven.

En dat je voelt: er is altijd klassieke muziek aan 't spelen.

De hele tijd, dag in dag uit, dag en nacht. En dat je ineens een claxon hoort van een auto en dat je niet meer de klassieke muziek hoort.

En dat je zegt: ja zie, maar de klassieke muziek is verstoord, en ze is weg.

Nee, ze is niet weg. Het is als we ons gaan beginnen mengen met die auto, en dan nog eens misschien tegen die persoon gaan zeggen: 'je verstoort mijn rust en je doet dit en je doet dat en zo'.

Door de buitenwereld met de vinger te wijzen, verliezen we eigenlijk het contact met die klassieke muziek, met de ziel.

Zien we niet meer dat degene die het oor verlegd heeft, dat *die* verantwoordelijk is voor de malaise, en dat het niet de claxon is die uiteindelijk de malaise veroorzaakt. Maar dat het is degene die zijn oor heeft afgewend van de klassieke muziek naar het geluid van de auto, en daardoor in een onderbreking komt met zijn zielencontact, met zijn dieper wezen.

Dus het is heel belangrijk om, wanneer we zoiets vaststellen

- en dat gebeurt regelmatig natuurlijk, dat we zoiets vaststellen in onszelf,

dat we ineens ons minder gelukkig voelen,

dat we ons ineens begrensd voelen,

dat we ineens het gevoel hebben van, ja maar, ik vind het eigenlijk allemaal niet zo fijn meer; ik vind geen vreugde meer in wat ik doe; of in deze omstandigheden kan ik absoluut niet blij zijn –

dat je dan kijkt: waar zit nu de opportuniteit van de geest eigenlijk. Niet van de persoon.

De persoon staat in een noodzakelijke begrenzing, en dat blijf ik herhalen.

De begrenzing, daar kun je op dat moment niet omheen.

Als die er is, dan is die er. Dat is waar.

Dat is een feit. Dat is een noodzakelijkheid. Dat is karma.

Maar dat wil niet zeggen dat het leven daardoor bepaald is om ongelukkig te zijn.

Karma betekent niet: gelukkig zijn of ongelukkig zijn.

Dat is iets dat daar los van staat.

Dus: steeds meer ga je dan zien, dat je in staat bent om in een opportuniteit van de geest te gaan leven, in gelijk welke omstandigheden, ook in de goede omstandigheden.

In omstandigheden waarin er veel mogelijk lijkt op materieel vlak, dan *nog* is het belangrijk om in de geest te kunnen staan.

Want als we dan niet in de geest staan, dan zien we ook niet de opportuniteiten.

Dan is er ook geen aanvoelen van de kansen op dat moment.

Dus uiteindelijk ga je, in elke omstandigheid, proberen de ziel te bewonen en van daaruit altijd voortdurend kijken: wat kan ik, wat kan ik nu vandaag, vanuit de ziel.

Je kunt *altijd* iets vanuit de ziel.

Je kunt in een situatie staan aan de kassa van de supermarkt, vol ongeduld, of kiezen op dat moment: wat kan ik eigenlijk in het *wachten*, in deze rij doen, dat *mij* gelukkig maakt.

Dan kan het zijn dat je zegt: ik ga mijn hart openen voor de mensen voor mij.
En dat je gewoon kijkt, en gewoon *dat* doet. Niks minder, niks meer.
Maar dat je wel ziet: de tijd is niet een lijden geweest.
Het *had* een lijden kunnen zijn.
De noodzakelijkheid was die rij. Die rij was een noodzakelijkheid.
Het was een begrenzing op het voort wandelen en het gevoel hebben dat je gewoon binnen en buiten ging kunnen wandelen.
Maar de noodzakelijkheid is die wachtende rij.

Maar uiteindelijk, de begrenzing, is wat we zelf beslissen.
Het ongeduld, het ongeduld maakt die rij een probleem.
Zonder het ongeduld is die rij geen probleem meer, het is een noodzakelijkheid.
Dus: heel goed kijken naar hoe we ons verhouden tot bepaalde zaken, want daar zit vrijheid.

Als we *zo* eerlijk durven zijn, dat we onze eigen *verhouding* met zaken durven bekijken, en die verhouding durven doen groeien, dus die Goddelijke onverschilligheid toepassen en kijken: dat klinkt allemaal heel zwaar, dat klinkt allemaal heel belastend en dat *is* het ook in de emoties, maar vanuit mijn Goddelijke onverschilligheid is het dat niet langer.
Vanuit *dàt* standpunt is dat niet zo.
Vanuit het standpunt van de emoties sowieso wel.

Dus ik ga niks ontkennen, niks relativieren. Het is er allemaal.
Maar het betekent wel dat het alleen maar waar is vanuit het standpunt van waaruit we kijken. En dat is zo belangrijk: dat we *durven* loslaten waar we soms ook zo gehecht aan zijn.
Want soms zijn we ook aan ons lijden gehecht.
Soms zijn we ook aan onze pijn gehecht omdat het een zekere bestaansreden geeft.
Dat dat een zeker gedrag rechtvaardigt.

Maar, we rechtvaardigen het ook maar alleen omdat we niet die opportuniteit kunnen zien, op dat moment, van wat er *wèl* mogelijk is.
Die geeft onmiddellijk vreugde. Die geeft ons de mogelijkheid om te groeien, om iets uit te drukken van uw Hogere Zelf.
Dus uw Hogere Zelf is niet begrensd.
Jij bent niet begrensd.
Je bent in de persoonlijke werelden gebonden aan het karma.
Gebonden in de zin - dat klinkt al te zwaar - je bent eigenlijk genoodzaakt om uw karma te volgen.
En het karma dat je vandaag maakt, zal de oogst zijn van later.
Dus hoe meer deugd je vandaag neerzet, hoe meer deugd of vruchten van deugd dat je zult ervaren.

Dus dan wordt op de duur de persoonlijke wereld ook steeds minder begrenzend in zijn manifestatie. Maar het is nog altijd de *verhouding* met die begrenzing die uw lijden bepaalt of niet.
Het is zoals Swami Premananda zei.
Hij is een Avatar die in Zuid-Indië tot een paar jaar geleden leefde.
En hij werd beschuldigd van bepaalde zaken en heeft dus 20 of 23 jaar of zo (als ik mij goed herinner) in de gevangenis geleefd.

En zijn devotees, zijn toegewijden, zij kwamen hem regelmatig opzoeken op momenten dat dat mocht. Zij kwamen allemaal cadeaus brengen en bloemen, en vooral beklagen dat hij niet vrij was. Dat hij gebonden was. Dat hij in een gevangenis zat.

Dat zo'n prachtig wezen als hij dat niet verdiende.

En hij zei: 'Maak u geen zorgen, ik ben vrij, jullie zijn gebonden.'

En: 'Jullie zitten in een gevangenis, de gevangenis van het ego en ik ben vrij.

Mijn geest is zo vrij als iemand maar kan zijn.'

Dus, zei hij: 'Maak u geen zorgen over dit lichaam.'

Dat was zijn les aan zijn leerlingen.

Dus: de gevangenis is maar iets heel relatief.

De fysieke begrenzing lijkt ons enorm het leven te verkleinen.

Maar hij vertelde dan ook dat zijn geest eigenlijk alleen maar aan het floreren was.

Dat zijn expansie van bewustzijn alleen maar toenam.

Dus: zeker goed kijken, voor onszelf ook.

Als we het gevoel hebben, en dat is ook normaal - we zullen dat nog vaak hebben trouwens - maar goed kijken: wat kan ik hiermee aan. Dan wordt uw geest heel veerkrachtig. En dan wordt elke levenservaring een noodzakelijkheid van waaruit altijd groei mogelijk is. Altijd groei mogelijk is.

Je staat op en je weet: vandaag kan ik groeien.

Je gaat slapen. Je weet: morgen kan ik groeien.

Je weet: alles wat op mijn pad komt - hoe begrenzend het ook ervaren wordt - zal mij altijd kunnen doen groeien. Als ik dat wens.

Je kunt aan de telefoon hangen met DHL en met één of andere klantendienst, en daar het gevoel hebben: ja maar, dat duurt hier veel te lang.

Ik word hier niet geholpen.

Ik word hier van het kastje naar de muur gestuurd, en daar heel kwaad voor worden.

Of je kunt dat zien: die noodzakelijke begrenzing die hier nu is, die biedt ook een opportuniteit om werkelijk in een liefde en een geduld te *durven* staan.

Te proberen staan, te vallen en opstaan.

En dan ga je zien dat dat gesprek werkelijk zinvol is geweest.

Dat je voldoening hebt aan dat gesprek.

Dat je niet neerlegt en denkt: wat is dat toch allemaal.

Nee, dat je gewoon voelt van: ok.

Dit is gelopen zoals het gelopen is.

Dat is een noodzakelijkheid.

Dat had ik niet zelf in de hand, want anders had ik het anders gepland.

Maar dat was niet zo. Het is zo gelopen.

Maar ik heb er iets van gemaakt waarvan ik daarna blij ben.

Waarvan ik tegelijk op het moment zelf reeds blij word.

Waarvan ik zie: amai, mijn geduld is aan 't toenemen. Het lukt me.

Het gaat een beetje beter, een beetje meer en zo verder.

En daar zit dus de opportuniteit van elke dag eigenlijk.

Dus de Meester zegt dat ook, Meester Morya en Djwhal Khul.

Het was Meester Morya die in de Agni Yoga zei:

'Zoek het echt in de kleine dingen, onze aanwezigheid. Durf in de kleine dingen met ons aanwezig zijn. In het strijken, in het wandelen, in uw douche nemen, in uw tanden poetsen. Wees ook daar met ons aanwezig. Wij zijn niet enkel op de meest heilige of bijzondere geestelijke momenten aanwezig. Wij zijn Planetaire Wezens. Dus wij zijn overal en altijd. Dus als je je met ons wil verbinden, je kan dat in alles doen.'

Dus: dat is wel heel belangrijk.

Dat we zeker blijven het gevoel hebben dat elk moment van het leven zinvol is, en ook zinvol kan geleefd worden.

Dus we gaan even in meditatie gaan, zoals Djwhal Khul ze hier zelf voorstelt.

Een meditatie van dienst, die zeker in deze laatste dag van de Volle Maan, van heel grote toepassing is.

Meditatie

Hij zegt hier:

'... dat we eerst een besliste, bewuste polarisatie van verwezenlijkingen, zo hoog in het hoofd en zo hoog op het mentaal gebied als mogelijk, kunnen bereiken.'

Houd daar even rust.

Dus een besliste, bewuste polarisatie van verwezenlijking.

Zo hoog in het hoofd, en zo hoog op het mentaal gebied als mogelijk.

Zo hoog in het hoofd, en zo hoog in het mentaal gebied als mogelijk.

Daar word je eenpuntig geconcentreerd.

En van daaruit - zegt Hij -

bereik je een eenlijnigheid met de ziel,
op jouw manier.

Je zou het punt in je hoofd of in je mentaal gebied,
als een punt van fusie kunnen ervaren.

Als het ware de persoonlijkheid
die zich optrekt naar dat punt,
en de ziel die indaalt in dat punt waar de twee in een fusie gaan.

Ziel en persoonlijkheid worden eenlijnig,
of in een punt gebracht: jouw ziel.
Jouw ziel is dat, is die aanwezigheid,
die intuïtieve aanwezigheid die zonder gedachten is,
maar toch aanwezig,
zonder gevoel, zonder fysieke sensatie.

Het is een soort aanwezigheid die je voelt
in jou, rond jou, boven je hoofd,
naargelang je waarneming.
Het is als het ware een ervaring van concentratie.

Maar, zonder dat er in die concentratie een bepaalde activiteit moet ondernomen worden.

Geen gedachten of emoties
waar je je aandacht aan geeft.
Maar je wordt je vooral gevoelig bewust
van die hogere aanwezigheid, jouw ziel,
die in jouw hoofd of in jouw mentaal punt,
zijn contact vindt.

En je ervaart het op jouw manier.
Je ziel die indaalt in de eenlijnigheid.
De ziel, die ervaart dat rond je hoofd, op jouw manier.

*'En zie dan in je verbeelding uit over de wereld der mensen.
Zie deze als een wereld van Licht, met hier en daar intensiveringen van het Licht,
op bepaalde plaatsen, of centra, of gebieden. Een wereld van Licht.
Stel je dan dit lichtweb met zijn stralende krachtcentra voor
als pulserend op het ritme van het wereldstreven.'*

Dus het netwerk van Licht, een lichtpunt,
dat pulseert op het ritme van het wereldstreven.

*'Beschouw uzelf dan als de toeschouwer, maar tegelijk als een kanaal.
Eén van de vele kanalen voor de energie van de geestelijke Hiërarchie,
en voor mij, uw Tibetaanse Broeder.'*

Een kanaal voor de energie van de geestelijke Hiërarchie.
Je wordt een kanaal, een samenwerkend kanaal.

En de geestelijke Hiërarchie is die ganse bovenwereld,
of binnenwereld van energieën, van Wezens.
Niet alleen de Meesters.
Ook de Christus, de Maha Chohan, de Manu, de Kumara's, de Engelen.
En je wordt dus een kanaal voor Hun Licht en energie.
En dus ook Hun inspiratie zal hierdoor in ons denken geplant worden.

*'Gebruik dan de reeks zinnen die uitdrukking geeft aan uw aspiratie
en die tevoorschijn komt in uw antwoorden:
Liefde is de drijfveer van ons streven op het Pad.
Liefde is de substantie van ons leven in de wereld.
Liefde is het Licht en het Licht der vrijheid voor alle schepselen.
Liefde pulseert door het heelal in een Goddelijk ritme.
Liefde is het bewustzijn van God.
Zie dan hoe de energie van liefde door het Lichtweb heen stroomt,
en elk der vele, vele centra tot een grotere straling stimuleert.'*

Dus uw hartcentrum is vanzelf betrokken geraakt in dit proces.
En laat toe dat er werkelijk een Liefde in jou aangesproken wordt,
een liefde van het leven, voor het leven.

En dat die liefde dus, stromend naar dat netwerk van Licht,
dat netwerk van Broeders en Zusters
die net als wij in het Licht, de Liefde en de Kracht openbloeien,
werkzaam zijn, streven, het beste naar boven brengen.
En dat die stroom van Liefde in staat is
om dat netwerk te doen pulseren in zijn straling.

*'En dat die vele, vele punten van Licht gevoed worden in jouw Liefde.
Dat je elke ziel op het Pad met Liefde aanmoedigt,
net zoals wij voortdurend aangemoedigd worden in het zog van de Meesters.
Dat je de werkelijke zuster- en broederschap tot stand brengt in jouw eigen hart.
Liefde voor al die zielen die hun weg gaan.'*

Dat maakt jou rustig en doet jou ook genieten.
Want dit vraagt geen moeite.
Dit is niet een zware taak.
Het betekent: jouw hart openen
voor jouw broeders en zusters.
En ze alle steun, alle Liefde toezenden
en in het netwerk laten stromen.

En zo weet je dat niemand alleen is.
Dat je nooit alleen bent.
Dat ieder op zijn beurt altijd weer met anderen bezig is.
Dit is innerlijke Broederschap van Liefde,
van ziel tot ziel, van Licht tot Licht.

Poog dan in contact te komen met uw groepsbroeders,
en houd ook hen als groep in het Licht.
Dus ook de mensen met wie we geregeld samenkomen,
en ook binnen jouw eigen persoonlijke context.
Met hen verbind je jou.
Diezelfde stroom van *jouw* hart
wordt ook naar hen gericht als een netwerk van Licht,
als een groep in het Licht.

En je hoeft dat niet mentaal te meten,
of te bevragen, of dat te analyseren,
maar juist daar voorbij te gaan.
En werkelijk in jouw geest te leven,
jouw geest te voelen stromen.

Energie volgt aandacht.
Dus, sowieso stroomt jouw intentie
als een energie naar de groep.
Wordt de huiskamer van elk hart geraakt met jouw bezoek.

Met de stroom van jouw geest licht je allemaal kaarsen op,
als een dief in de nacht.
Vol van liefde.

En dat is de werkelijke zelfopoffering:
dat je je persoonlijke tijd inzet
voor de groei van het bewustzijn van het geheel.
En dat je daar vreugde bij ervaart.
Zelfopoffering is vreugde, niet een lijdensweg.

En het spreekt voor zich dat, in het contact in zulk werk,
de Meester Djwhal Khul zelf, zijn zegen, zijn bewustzijn deelt.

Dus laat nog even in die stroom van jouw hart,
ook een stroom van Liefde naar zijn Lichtpunt,
naar zijn Hart, gekeerd worden.
Dat je het diepst van jouw hart aanspreekt
en met zijn Hart verbindt.
Als je dat wenst kun je dat visualiseren en dan,
door deze aandacht enige tijd aan te houden,
zal je zachtjes aan, zijn energetische aanwezigheid beginnen vaststellen.

De Meester Djwhal Khul, de Tibetaan,
de Meester die zich over zo vele discipelen ontfermt,
met een grenzeloos geduld toekijkt, steunt, suggereert,
met een wijsheid die alleen maar in het grootste Hart gevonden wordt,
met woorden die als een balsem zijn voor het denken en het voelen,
die een inspiratie zijn om de ziel en de geest op te bouwen,
die zich werkelijk, als een Broeder, naast jou bevindt,
en toch de vrijheid geeft om elke stap zelf te zetten, te leren.

Open je hart voor de Meester Djwhal Khul,
die wacht op harten die hun poort voor Hem open zetten.
Hij zegent jouw innerlijke weg.
De ontplooiing van jouw ziel wordt in Zijn hart opgenomen.
Laat dat toe.
Dat je werkelijk voelt dat het diepst van jou,
in Zijn Liefde wordt getrokken.

Als een vaderlijke Moeder of een moederlijke Vader
koestert Hij jouw ziel,
draagt Hij zorg voor het diepst van jouw hart,
en Hij zal, doorheen de levens,
altijd bij ons staan, als we dat zelf vragen.

En het brandpunt van jouw hart voelt zich in Zijn aanwezigheid,
de Meester Djwhal Khul, een Meester van Liefde en Wijsheid, een Tibetaanse Wijze,
met een mededogen dat geen grenzen kent,
met een mededogen dat we niet kunnen kennen, alleen kunnen voelen.

En Hij zegent jouw weg.
En je voelt dat je in Zijn aanwezigheid
de weg lichter kunt gaan, vreugdevoller kunt gaan,
met meer liefde kunt gaan, met meer vertrouwen.

De weg in jouw hart is gezegend.
Durf met dit vertrouwen te leven.
Durf met Hun aanwezigheid op te staan en te gaan slapen.
Gaandeweg leven onze voeten op de Aarde,
maar ons hart bij de Meesters,
en ons hoofd in Shambhala.

Ook jouw dienst wordt gezegend.
Jouw uitdrukking van de ziel wordt gezegend.
Opportunities worden aangereikt in Zijn aanraking.
De liefde voor een broeder en een zuster
brengt onze ziel in creativiteit.
En dit blaast Hij vurig aan.

Dus:

'Hef uw ogen op. Zie niet naar de grond.'

Dit betekent zo veel als: leef met de Hiërarchie,
dag en nacht, die geestelijke werkelijkheid.